

Arrest

nr. 69 401 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2006 heeft verzoekster een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten.

Op 5 december 2006 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 28 maart 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna verkort de Raad). Het beroep van verzoekster werd op 17 augustus 2007 verworpen bij arrest nr. 1259.

Op 5 september 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster.

Op 24 september 2007 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 1 oktober 2007 werd de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen en opnieuw werd haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 12 oktober 2007 diende verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 4 januari 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wederom een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Het beroep werd op 28 april 2008 verworpen door de Raad bij arrest nr. 10 648. Verzoekster diende een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen voormeld arrest. Het cassatieberoep van verzoekster werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 2981 van 2 juli 2008.

Op 6 juni 2008 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster.

Inmiddels had verzoekster op 14 april 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend. Op 7 januari 2009 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 21 januari 2009 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht.

Het beroep van verzoekster ingediend tegen de beslissing van 7 januari 2009 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd door de Raad verworpen op 23 april 2009 bij arrest nr. 26 266.

Op 8 september 2010 werd wederom een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster.

Op 26 oktober 2010 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 21 december 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 14 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 30 maart 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 mei 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 juli 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 2 augustus 2011 werd de voormelde beslissing ingetrokken.

Op 2 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Voor (...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Iran, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-attaché concludeert dat: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat depressie, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Iran. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Voor (...)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-attaché concludeert dat: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Voor (...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-attaché concludeert dat: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

- 1) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
of
- 2) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna verkort EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Wat Mevrouw M.H.(...) betreft

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing zich uitsluitend steunt op het advies van de raadgevend geneesheer die een technisch advies geeft over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van behandeling van (ernstige) depressie in Iran, gezien hij niet in kennis wordt gesteld van de argumenten die verzoekster wel degelijk aanhaalde omtrent het feit dat een terugkeer naar haar land tegenaangewezen is.

Doordat de bestreden beslissing de argumenten daaromtrent niet in overweging neemt:

Terwijl verzoekster in haar aanvraag uitdrukkelijk verduidelijkt dat een terugkeer voor haar niet mogelijk was indien men een adequate behandeling voor ogen zou willen houden.

Dat zij schreef:

‘Een terugkeer naar haar land is zeker tegenaangewezen vanwege haar traumatische levenservaringen aldaar en het feit dat zij als gevluchte vrouw en echtgenote al maatschappelijk uitgesloten is en bovendien ernstige problemen met de autoriteiten kan verwachten.

...

Mevrouw heeft al alleenstaande vrouw met drie kinderen hoe dan ook nood aan sociale en medische opvang en omkadering die in Iran onbestaande, minstens ontoegankelijk is voor vrouwen met haar profiel.’

En dat het gevoegde medisch attest in de medische voorgeschiedenis meer specifiek verduidelijkt dat verzoekster inderdaad ‘traumatische levenservaringen in Iran achter de rug had met lichamelijke en psychische mishandeling door haar echtgenoot; ... dat ze overtuigd is dat ze zal worden gedood als ze terugkeert naar haar land’

Terwijl ook in de aanvulling dd 19 juli 2011 werd nogmaals ‘benadrukt dat de problematiek van het gezin zeer complex is, -hetgeen moeilijk kan ontkent worden-, en dat een stabiele en veilige leefomgeving noodzakelijk is, hetgeen onbestaand is in Iran waar mevrouw haar gewelddadige man diende te ontvluchten,

Daarbij werd nog opgemerkt:

‘Een terugkeer naar haar land is zeker tegenaangewezen vanwege haar traumatische levenservaringen aldaar en het feit dat zij als gevluchte vrouw en echtgenote maatschappelijk al uitgesloten is en bovendien ernstige problemen met de autoriteiten kan verwachten.

Indien zij naar Iran moet terugkeren, riskeert zij zelf ernstige represailles en zullen de kinderen haar wellicht afgenomen worden, met alle desastreuze gevolgen voor de moeder en uiteraard voor de verdere ontwikkeling van de psychologie en de persoonlijkheid van deze kwetsbare kinderen.

Terwijl de bestreden beslissing uiteraard moet rekening houden met alle argumenten en elementen van de zaak, ook al wordt daar door de raadgevend geneesheer geen rekening mee gehouden.- want dat ligt ligt buiten zijn taak.

Terwijl dus een loutere verwijzing naar het advies van de geneesheer adviseur niet kan beschouwd worden als een afdoende motivering, nu er wel degelijk dient geantwoord te worden op de door verzoekster aangehaalde en individuele argumenten om te stellen dat een adequate behandeling onmogelijk is in Iran, omwille van haar voorgeschiedenis en meer bepaald dat zij met haar drie kinderen weggelopen is: zij is nog steeds niet gescheiden.

Terwijl de bestreden beslissing aldus ook duidelijk een beoordelingsfout maakt en de motiveringsverplichting schendt.

Het feit dat essentiële individuele argumenten niet werden onderzocht, geeft blijk van onzorgvuldig bestuur.

Terwijl dit middel op zich voldoende is om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde

wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat wat de ziekte van verzoekster betreft de medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in haar land van herkomst en dat er geen bezwaar is om te reizen. Wat haar minderjarige kinderen betreft, wijst de bestreden beslissing er op dat de ziekte geen actuele aandoening inhoudt dat een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekster het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster in haar verzoekschrift enkel verwijst naar het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op haar eigen medische problematiek. Dat de medische problemen van haar kinderen niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen, wordt niet betwist door verzoekster. Dit onderdeel van de bestreden beslissing staat dan ook niet ter discussie en zal niet verder besproken worden.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit voormeld artikel blijkt onomstreden dat de appreciatie van de medische problematiek en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft, dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer die van oordeel is dat de depressie waaraan verzoekster lijdt, een actuele aandoening is die een reëel risico

kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit, indien die niet adequaat behandeld wordt. Echter stelt de ambtenaar-geneesheer, na onderzoek van de huidige problematiek, dat er *in casu* geen sprake is van enig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Iran. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er vanuit een medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het thuisland. Verzoekster betwist op zich de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet doch meent dat er niet enkel naar de medische problematiek dient te worden gekeken, maar dat er in haar geval ook rekening dient te worden gehouden met andere elementen die ze in haar aanvraag heeft aangehaald.

De Raad volgt de verwerende partij waar deze in haar nota met opmerkingen stelt dat verzoekster een regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, m.a.w. een regularisatieverzoek om medische redenen en dat zij aldus dient aan te tonen dat zij lijdt aan een medisch probleem dat niet adequaat behandeld kan worden in Iran of waarvoor de medische zorgen niet voorhanden zouden zijn in het thuisland. De andere elementen waarnaar verzoekster in haar aanvraag verwijst, met name dat ze bang is om terug te keren naar Iran omdat ze represailles vreest van de overheid, dat ze als alleenstaande moeder van drie minderjarige kinderen niet welkom zal zijn en dat ze vreest dat haar kinderen haar ontnomen zullen worden, alsook dat ze vreest voor de gewelddadige vader van de kinderen, hebben hier geen uitstaans mee. De angst voor represailles van de overheid heeft reeds het voorwerp uitgemaakt van meerdere asielaanvragen die steeds werden afgewezen. Het komt niet aan de verwerende partij om deze angst voor represailles opnieuw te gaan beoordelen in het kader van een aanvraag om regularisatie om medische redenen. De elementen met betrekking tot de vrees dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen en de angst die ze nog steeds heeft voor haar gewelddadige echtgenoot, kunnen eventueel wel voorgelegd worden aan de verwerende partij in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het zal dan aan verzoekster toekomen om deze beweringen aannemelijk te maken. Verzoekster toont niet aan dat de sociale en familiale factoren waarnaar ze verwijst een impact hebben op de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de medische behandeling die voor haar vereist is. Waar verzoeksters advocaat ter terechtzitting nogmaals verwijst naar de traumatische levenservaring van verzoekster en dat het tegenaangewezen is om haar terug te sturen, merkt de Raad op dat deze traumatische levenservaring omschreven werd in het medisch attest dat werd voorgelegd aan de ambtenaar-geneesheer en dat uit zijn advies blijkt dat hij dit attest wel degelijk heeft onderzocht. Het komt niet toe aan de Raad om op vraag van verzoekster de medische situatie van verzoekster opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar medische problematiek niet op een zorgvuldige wijze werd onderzocht, noch dat de bestreden beslissing steunt op kennelijk onredelijke motieven.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM laat verzoekster na uiteen te zetten waaruit deze schending bestaat, zodat dient te worden vastgesteld dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet op een ontvankelijke wijze werd aangevoerd, minstens valt deze aangevoerde schending samen met de hiervoor besproken grief.

Een schending van de door haar ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU